

чки: отъ майка ми до последния слуга. Майка ми и сестра ми Панъ-Тзе, стояха на прѣсти и ми махаха съ вѣтрилата си.

Като наближихъ до Унъ-Хио-Кунгъ, заварихъ такава тълпа народъ, че едва можахъ да се провра презъ нея. Най-после стигнахъ до вратата. Тамъ стояха двама стражари. Показахъ билета си. Мандаринътъ, който стоеше извътре, до входа, прегледа го внимателно и ме пусна въ двора на зданието. Тамъ сжщо имаше много хора.

Освенъ нѣколкото стотици кандидати, украсени съ свѣтло синя или стъклена топчица, имаше и войници, да пазятъ редъ, и мандарини, за да наблюдаватъ изпълнението на всичкитѣ правила.

Въ опредѣленъ часъ на всички кандидати заповѣдаха да се съберемъ въ великолепия храмъ на Конфуций. Той се намираше всрѣдъ градината. Тамъ трѣбваше да се поклонимъ на великия китайски пророкъ и да изпросимъ благословіята му за изпита. Следъ свършването на тази церемония, размѣстиха ни въ отдѣлни стаички, дето трѣбваше да прекараме три дни и три нощи до свършване на изпита.

Бѣха взети всички мѣрки, за да не могатъ за творенитѣ да се съобщаватъ единъ съ другъ, нито пъкъ съ нѣкого отвънъ. Позволяваше се да си носимъ само бѣла хартия и писмени принадлежности. Щомъ се влѣзе въ стаичката, войниците претърсватъ най-внимателно кандидата, за да не е укрилъ нѣщо непозволено.

Въ всѣка стая има окачена дъска, на която е написана темата на зададеното съчинение. Когато кандидатътъ влѣзе, вратата се затваря и директорътъ на академията я запечатва. За по-голѣма си-